

[Qvist Jørgensen]

Jeg synes, det er et ret stort ansvar, som CD er ved at påtage sig i øjeblikket. Jeg ved godt, at de ikke er alene om det. Jeg ved godt, at Fremskridtspartiet er med til at påtage sig det ansvar. Jeg vil meget råde til og, havde jeg nær sagt, trygle om, at man lige tænker sig om og tænker på sagen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Hr. Herluf Rasmussen efterlyser, at vi nu skulle tage nogle konkrete initiativer til at løse disse problemer i dag. Hr. Herluf Rasmussen vil også gerne have, at der skal laves et eller andet grundlæggende arbejde.

Men hvori skal det bestå, hr. Herluf Rasmussen? Hvori skal det grundlæggende arbejde bestå? Hvori skal de konkrete initiativer bestå? Jeg kan godt forstå, at CD har travlt. De har næsten lige så travlt, som den radikale folketingsgruppe har, men de er dog 9, og vi er kun 5, men vi ser os i stand til at udforme en alkoholpolitik, hr. Herluf Rasmussen, og jeg synes faktisk, at det mest konstruktive, CD kunne have gjort i dag, var også at have udformet nogle konkrete ideer om en alkoholpolitik.

(Kort bemærkning).

Herluf Rasmussen (CD):

Jeg troede ikke, det var så svært. Jeg synes, at CD sagde det helt klart. Det kan vi holde en hel times foredrag om. Vi vil ud og have fat i alkoholikerne. Vi vil ikke præsentere et eller andet lovforslag for dem. Vi vil ud og snakke med dem. Vi vil ud og forklare dem problemerne, der opstår i kølvandet af deres overforbrug af alkohol. Det er vores politik, og der er ingen, der kan indvende noget imod, at man snakker med alkoholikerne. Det er det centrale i vores politik.

Så vil jeg gerne sige til hr. Qvist Jørgensen, at hvis vi kunne få fjernet nogle af de værste ting i Kristeligt Folkepartis dagsorden, vil vi ikke have noget imod at stemme for den.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at takke ministeren for besvarelsen. Jeg synes, at der var flere gode elementer i besvarelsen, som vi er glade for.

Det, som vi først må standse ved og stille spørgsmål om, er, om vi mener, at alkoholsitu-

ationen totalt i Danmark er tilfredsstillende, eller at der foregår en sådan indtagelse af alkohol, at der foreligger et problem.

Hvis man mener det første, så kan vi lave et par småjusteringer, men ellers går det da meget godt, forstår jeg godt, hvis man ikke føler sig særlig tilskyndet til at komme med yderligere initiativer for at ændre situationen. Hvis man derimod erkender, at her står vi med et ganske betydeligt folkeligt problem, hvor den for store alkoholinntagelse får en række uheldige menneskelige, familiemæssige og også – når vi går over i økonomien – økonomiske følger, hvor den skaber en stor usikkerhed på trafikområdet, hvor uskyldige mennesker ganske enkelt bliver ramt, livsvarigt kvæstet eller bliver dræbt på grund af et misbrug f.eks., hvor vi så får stigende udgifter i sygehussektoren, fordi alkoholinntagelsen er for stor, forstår jeg ikke, at man ikke bliver tilskyndet til at komme med yderligere initiativer.

Jeg synes, jeg i dag har mødt flere, som har villet erkende, at vi her står over for et problem, som ikke bare er noget, et enkelt parti har lidt interesse i at få en debat om. Det er en stigende erkendelse af, at her har vi et problem, som man må gøre noget ved.

Det er vel heller ikke helt tilfældigt, at WHO har erkendt og udtrykkeligt opstillet en målsætning for, at her har vi et forbrug, som skal reduceres og vel at mærke reduceres med 25 pct. inden år 2000. På andre områder erkender vi problemer. Vi har miljøproblemer, og det er ikke nok, vi bare snakke om dem, men vi må opstille nogle handlingsplaner for at nå et mål. Tilsvarende bør vi altså opstille handlingsplaner og konkrete målsætninger, der skal realiseres, for ellers kan vi om 5 eller 10 år igen konstatere, at det står altså ikke så godt til, men vi må endelig passe på, at vi ikke kommer med nogle forbud, vi må endelig passe på, at vi ikke laver nogle restriktioner.

Det, det handler om, er, om man tør erkende virkeligheden og tør drage nogle konkrete konklusioner, som betyder nogle ting selvfølgelig, ellers når man heller ikke nogen mål her i livet. Det er det, Kristeligt Folkeparti har formuleret i vores dagsorden, hvori vi siger, at vi skal have en reduktion. Det skal simpelt hen lykkes. Det er ikke nok at sige, at det har vi sagt, og at det vil vi da nok prøve på at se lidt på. Det skal lykkes, og så må man også være parat til at gøre noget.